

«Медобори»: чотири «кити» й Сарматське море

Як страшно жити... Ще зовсім недавно ця фраза відомої кіноактриси та режисерки, вдало спародійована гумористом, не налаштовувала на сумний лад. Швидше, навпаки. Нині ж, боюся, вона мало кому вдасться веселою. Бо наше непросте й нелегке сьогодення, здається, поставило собі за мету показник стресовості постійно тримати на найвищому рівні. А там, де багато стресів, там багато... Правильно, найрізноманітніших хвороб або принаймні найсприятливіших умов для їхнього виникнення. Позаяк кардинально змінити зовнішні обставини ми не в змозі, вихід один – змінити внутрішні. І ефективнішого способу, аніж оздоровлення, людство наразі ще не вигадало.

Одним же з найкращих в Україні місць, де цілком забуваєш про стреси й справді зміцнюєш своє здоров'я, є розташований у селі Конопківка Тербовлянського району на Тернопільщині санаторій «Медобори». У цьому запевняють усі, хто бодай раз побував у ньому. І слід особливо підкреслити: кількість одноразових відвідувачів тут рік у рік зменшується, бо переважна їхня більшість неухильно переходить у статус багаторазових, відчувши, так би мовити, на власній шкірі ефективність місцевого лікування. Тож навіть складна економічна ситуація в державі, цьогорічна відсутність дешевих соцстрахівських путівок тощо не спричинили істотного зміння потоку відпочивальників до Конопківки. На запитання: «Як оздоровниці вдалося зберегти основний контингент своїх шанувальників?» – головний лікар «Медоборів», асистент кафедри медичної реабілітації та спортивної медицини Тернопільського державного медичного університету імені І. Я. Горбачевського, кандидат медичних наук, заслужений лікар України, член-кореспондент Академії екологічних наук України, депутат Тернопільської обласної ради **Василь МАРТИНЮК** відповів:

– Відсутність сьогодні централізованого розповсюдження санаторно-курортних путівок наочно про-

демонструвала, чого варта та чи та оздоровниця. Котрі нічого не робили, не розвивалися, а орієнтувалися виключно на соцстрахівські путівки, перебувають на межі виживання, а, можливо, декотрі й перестали існувати. Тобто маємо конкретний вияв природного добору, інакше кажучи, конкуренції. Не беручи до уваги полярних пропозицій і думок, ми надалі виконуємо свої головні завдання – ефективно лікуємо, забезпечуємо пацієнтам комфортне про-

живання та приваблюємо їх лояльними цінами, які, до слова, попри кризу ми істотно не підвищували.

– Але ж, ніде правди діти, нині санаторію ведеться важче, аніж тоді, коли «соцстрахівські» відпочивальники заповнювали, а іноді й переполювали його.

– А кому тепер легко?.. Я вже не раз казав раніше (у тім числі, й зі сторінок авторитетних видань і під час теле- та радіопередач) і повторюю надалі: держава, м'яко кажучи, бай-

дуже ставиться до розвитку й підтримки санаторно-лікувальної галузі. Чи відомо вам, що українські надра – найбагатші у світі за кількістю лікувальних мінеральних вод? Я вже не згадую інших природних цілющих чинників, якими славляться Карпати, Поділля, Полісся...

– **На жаль, турбота про здоров'я нації й за кращих часів не була серед пріоритетів наших очільників. Однак оті самі п'ятнадцяти-, двадцятивідсоткові путівки, розповсюджені органами соціального страхування, все-таки засвідчували певну увагу до цього питання.**

– Ключове слово тут «певну». Річ у тім, що всі працівники платять відповідний податок, а має недорогий доступ до санаторно-курортного лікування лише обмежена їхня кількість. І, часто трапляється, не ті, хто передусім його потребує. Не применшую сьогоднішніх економічних негараздів, але, на мою думку, держава мала б забезпечувати пільговими путівками бодай незаможних. А для інших категорій платників податків – виділяти переполовинені соцстрахівські путівки (скажімо, терміном на 12 днів, а не на 21). За нагальної потреби людина доплатить із власної кишені за повноцінний курс лікування. І давно вже, на моє тверде переконання, слід покінчити з хаосом у санаторній сфері, коли високе звання «санаторій», яке багато до чого зобов'язує, мають заклади, не гідні його. Моніторити такі заклади, котрих в Україні не одна тисяча, має Міністерство охорони здоров'я й суворо стежити за тим, щоб нашвидкуч переобладнаний колишній піонерський табір не вводив в оману людей, назвавшись санаторієм.

– **Знаю, що вони дурять відпочивальників і заниженими цінами...**

– А коли людина приїздить, з'ясовується, що оті задекларовані в Інтернеті, приміром, 80–100 гривень за день є лише оплатою проживання. За харчування ж, будь-які

процедури доводиться розраховуватися окремо. Такими методами демпінгувати ціни нечесно й, урешті, несолідно.

– **Однак й «Медобори» мають низку додаткових, не врахованих у вартості путівки, платних процедур.**

– Ми просто не вижили б, якби всі пропонувані нами процедури (на сьогодні їхня кількість перевищує сотню) були безплатними. Закласти ж їх усі у вартість путівки нереально, бо тоді її ціна зашкалювала б. Та й жодному пацієнтові такий обсяг лікувальних навантажень не витримати. Зате можливість широкого вибору додаткових процедур приваблює до санаторію дедалі ширше коло відпочивальників, за порадою котрих ми, до речі, й збільшуємо пропонуваний перелік. Хочете дізнатися про них докладніше? Заходьте на наш сайт в Інтернеті: www.medobory.com.ua.

– **А чи отримає пацієнт повноцінне лікування, якщо, окрім вартості путівки, нічого не платитиме до каси санаторію?**

– Звісно. У вартості путівки закладено не лише комфортне проживання, триразове харчування, а й лікування. Його також можливо прокалькулювати, передбачивши весь необхідний для оздоровлення комплекс процедур. Найголовніше ж те, що жоден із наших пацієнтів (ясна річ, окрім тих, котрим за станом здоров'я деякі з процедур призначати не можна) не позбавлений нагоди відчутти на собі ефективний вплив чотирьох «китів», на котрих ґрунтується популярність «Медоборів». Це передусім такі лікувально-профілактичні природні чинники, як «мертва» й «жива» вода. Санаторій має дві свердловини: одна з них дає мінеральну натрій-хлоридну йодобромну воду типу «Моршинська», яка залягає на глибині до 900 метрів і є, власне, концентрованими, дуже солоними залишками стародавнього Сарматського моря. Перша, як неважко здогадатися, і є мертвою: що може жити в ропі?!

З другої свердловини беремо сірководневу мінеральну воду типу «Мацеста». Лікувальні ванни з неї (на відміну від «мертвої», без розведення) призначаємо пацієнтам із ревматоїдними артритами, поліартритами, остеохондрозом, хворобами периферичної й центральної нервових систем, кісток, м'язів, сухожилів. Такі процедури фактично промивають організм, виводячи шлаки й прочищаючи клітинні мембрани для кращого живлення; активізують діяльність ферментів і гормонів; зміцнюють серцевий м'яз і сповільнюють зсідання крові, відвертаючи загрозу утворення тромбу. Вони знімають біль і гоять запальні процеси.

– **Мабуть, не помилюся, назвавши однією з найпопулярніших медоборівських процедур болото?**

– Так влучно й лаконічно відпочивальники охрестили сульфатно-гідрокарбонатні торфогрязі. Це – третій наш «кіт». Людину занурюють у рідку й теплу суміш, дбайливо вктувають, щоб прогрілися й перестали боліти кістки та суглоби, поліпшився кровообіг, підвищився тонус організму...

Болусотерапія – четвертий і наймолодший медоборівський «кіт». Поклади лікувальної голубої глини знайшли на території санаторію приблизно років із десять тому. Але майже відразу «глиняні вктування» почали серйозно конкурувати з грязьовими. Втім, дивуватися тут немає чого. Адже глина згубно діє на різні бактерії, віруси, виконуючи таким чином роль антисептичної пов'язки. Вона здатна не лише активно всотувати шлаки, токсини, а й утримувати на власній поверхні бактерії, віруси, різні компоненти розпаду тканин організму. Прибираючи мікроби й токсини, активізує імунні процеси, сприяє відновленню клітин, зміцнює організм. Отож щиро запрошую до «Медоборів» по здоров'я, молодість, добрий настрій і невимовне задоволення від розкішної природи.

Фото надано адміністрацією санаторію.

